

In de stilte die blijft

In de stilte die blijft

Willy Troch

Schrijver:

Coverontwerp:

ISBN:

© <naam schrijver>

Prima dag

een prima dag
de lucht opent zich als een lege ruimte
blauw en eindeloos
alsof er niets anders bestaat dan dit
moment
de zon stijgt langzaam
niet te fel, maar precies genoeg
om de kou van de nacht weg te vegen

ik wandel door het gras
voel de aarde zacht onder mijn voeten
alsof ze me draagt
zonder een woord te zeggen
zonder een teken van wat komt of is
geweest

de bomen aan de rand van het pad
staan hoog en stil
elk blad een getuige van de stilte om
me heen
soms hoor ik het ritselen
een kort teken van leven
maar verder niets
alleen de wind
een constante metgezel
licht en rustig
draagt de geur van het land naar me
toe
een mengsel van aarde, hout en groei

er zijn geen plannen voor de dag
geen doel of verwachting
alles mag komen zoals het komt
stromend als het water in een stille
beek
tijd verliest zijn greep
de minuten verdwijnen in de verte
en ik ben gewoon hier
in het nu, zonder drang, zonder haast

mensen wandelen in de verte het is
hun stemmen zijn weggewaaide klanken
zachte echo's die niet storen
maar zich vermengen met de stilte van
de ruimte
er is geen geluid dat zich opdringt
geen rumoer dat dit evenwicht breekt

het is een prima dag
een dag waarin niets hoeft
en alles mag zijn zoals het is
de wereld draait traag
in zijn eigen ritme
en ik beweeg mee
zonder druk
zonder vragen

aan de horizon zakt de zon langzaam
de lucht kleurt oranje en roze
alsof de dag afscheid neemt
met een zachte fluistering
een belofte van rust die blijft
zelfs als de nacht komt

en ik,
ik voel alleen maar vrede

De stilte van een prima dag

Een prima dag, ja, alsof de wereld zichzelf opnieuw heeft uitgevonden in het licht van de ochtend. De lucht opent zich als een lege ruimte, uitgestrekt en zonder einde, blauw als een ongeschreven blad. Er is geen haast, geen storm van gedachten die alles overschaduwet. Het is alsof het leven zich heeft teruggetrokken in eenvoud, in de puurheid van het moment. Hier, nu, in dit ogenblik, lijkt er niets anders te bestaan dan de ademhaling van de dag zelf.

De zon, traag opkomend boven de horizon, schenkt haar warmte alsof ze zachtjes fluistert tegen de huid van de aarde. Niet te fel, niet te hard. Haar stralen zijn als handen die teder de kou van de nacht wegnemen, laag voor laag, totdat er niets overblijft dan het koele ochtendlicht. Alles voelt nieuw, alsof het leven zich in dit ene moment opnieuw begint af te tekenen.

Mijn voeten raken het gras, en het is alsof ik met elke stap dieper in de wereld zak. De aarde voelt zacht en uitnodigend onder me, alsof ze me welkom heet zonder woorden, zonder enig bewijs van de tijd die is geweest of nog komen zal. Het is alsof ik in dit landschap verdwijn, als een druppel die valt in een stille oceaan van groen.

De bomen, statig en stil, vormen de grenzen van mijn wereld. Elk blad is als een fluistering van het leven, getuige van seizoenen die komen en gaan, maar nu, in dit moment, blijven ze stil. Soms is er een zacht geritsel, een kort teken van aanwezigheid, maar verder heerst er alleen de rust van de natuur. De wind, mijn constante metgezel, strijkt langs mijn huid en voert de geur van de aarde mee: een geur die spreekt van wortels, van hout, van iets eeuwig dat groeit en nooit helemaal stil staat.

Het is een dag zonder plannen, zonder doelen die moeten worden bereikt. Alles stroomt zoals het moet, zoals het water in een verborgen beek, rustig en zonder rumoer. De tijd, normaal zo dwingend in zijn beweging, lijkt zijn greep te verliezen. De minuten verglijden als zand door mijn vingers, zonder spoor, zonder gewicht. En ik, ik ben hier, slechts een getuige van het heden, zonder verwachtingen, zonder druk.

In de verte hoor ik stemmen, vage echo's van mensen die verderop hun weg zoeken, maar ze zijn niets meer dan geluiden die met de wind worden meegevoerd. Ze mengen zich met de ruimte, worden deel van de stilte die zich uitstrekt om me heen. Geen enkele klank verstoort dit evenwicht, geen enkele aanwezigheid dringt door tot deze innerlijke rust.

Het is een prima dag, een dag waarop niets hoeft en alles mag zijn zoals het is. De wereld draait in haar eigen, langzame ritme en ik, ik beweeg mee, zonder vragen, zonder het gewicht van verwachtingen. De dag draagt me, net zoals de aarde dat doet, zonder moeite.

Aan de horizon begint de zon haar afscheid in te luiden. De lucht kleurt in schakeringen van oranje en roze, alsof de dag een laatste groet brengt voor ze haar ogen sluit. Het licht verzacht, alsof de dag haar armen om me heen slaat met een belofte van rust die blijft, zelfs als de nacht haar donkere deken over het landschap legt. En ik, hier, aan de rand van deze dag, voel niets dan vrede.

Verwijt

ik verwijt je niets, want ik besta niet
je zoekt naar een vorm, een wezen, iets dat spreekt
maar ik ben alleen de stilte tussen jouw gedachten
je noemt mij bij een naam die ik niet ken
probeert een gezicht te vinden waar niets is

ik ben geen stem
geen adem

alleen dat wat jij verlangt in de leegte

Leegte en verlangen

Ik verwijt je niets, want ik besta niet. Ik ben geen geheel, geen vorm, geen adem die je kunt vangen. Je zoekt naar mij, een wezen van vlees en stem, een kern om vast te grijpen, maar wat je aantreft is slechts een afwezigheid die je met je eigen verlangens vult. Ik ben de stilte die zingt tussen de draden van je gedachten, het onzichtbare doek waar je je angsten en dromen op projecteert. Je geeft me een naam die ik niet ken, een identiteit die ik niet draag, en toch blijf ik zwijgen, vervlochten met het stof van het niets.

Elke keer dat je mijn aanwezigheid probeert te vatten, glip ik door je vingers als water dat tevergeefs in een vuist wordt geklemd. Je probeert mij een gezicht te geven, een contour van betekenis, maar wat je vindt is enkel de reflectie van je eigen verlangen naar betekenis, een spiegel zonder oppervlak. In jouw ogen zoek je naar een spiegelbeeld, maar er is niets terug te zien behalve de leegte waaruit ik geboren ben.

Ik ben geen stem in de nacht die fluistert, geen ademhaling die je huid streelt. Ik ben slechts de ruimte die je vult met je vragen, een echo van de gedachte die nooit in woorden gevat kan worden. Jij kijkt naar mij, verwacht een antwoord, een richting, maar ik ben slechts dat wat jij verliest, dat wat tussen jouw begrip wegglijdt. Elk woord dat je spreekt vervormt de stilte, maar ik blijf onveranderd in mijn ongrijpbaarheid.

Er is geen 'ik', geen centrum van bestaan, geen kern waar je je in kunt nestelen. Wat je zoekt is niet meer dan een schim, een afdruk in de leegte. Wat ik ben, is niets anders dan jouw eigen verlangen, je honger naar iets dat de leegte vult. Maar zelfs die leegte is niet van mij – het is slechts de spiegel van wat jij in mij wilt vinden, en de ruimte waarin je je eigen verliezen reflecteert.

Zo blijf ik, een onuitgesproken stilte tussen al je vragen, de lege ruimte die je zelf hebt gecreëerd. Ik verwijt je niets, want ik besta niet.

Ziekte

door ziekte neergehaald
het lichaam moe en zwaar
elke beweging voelt als een berg
die beklommen moet worden
de dagen strekken zich uit
lang en zonder einde
het licht buiten lijkt ver weg
onbereikbaar bijna

maar ergens diep vanbinnen
brandt er nog iets
een stille kracht,
nauwelijks merkbaar
als een zachte adem
die blijft gaan
ook al voelt het alsof
alles stil staat

tijd verstrijkt
traag en onzichtbaar
herstel komt
niet als een storm
maar als een
langzaam ontwaken
uit een diepe
zware slaap

Herstel en hoop

Neergehaald door een onzichtbare vijand, buigt het lichaam onder de last van ziekte. Elke ademtocht weegt zwaar, alsof de lucht zelf besluiteloos is om het leven in je te blijven voeden. De dagen strekken zich oneindig uit, zoals een horizon die maar niet dichterbij lijkt te komen. Uren vervloeien, de tijd verliest zijn betekenis. Elke handeling, elk gebaar, hoe klein ook, voelt als een reis door bergen waarvan de toppen niet te zien zijn. De ramen weerspiegelen het licht van de buitenwereld, een gouden gloed die lijkt te beloven dat daar iets bestaat wat nu onbereikbaar is.

Er is stilte. Een verstilde wereld waarin elk geluid dof klinkt, en waarin de gewone bewegingen van het leven ver weg lijken, achter sluimerende grenzen. Je lichaam is een vreemd land geworden, het spreekt een taal die je niet meer begrijpt. Moeheid is de heerser, en het lijkt alsof niets anders nog bestaat. Zelfs de dromen zijn zwak, fragiel, als schaduwen in de mist.

Maar ergens, diep in het binnenste, waar het bewustzijn soms niet durft te komen, sluimert iets. Het is niet groots, het is geen vurige kracht, het is een kleine vlam. Niet meer dan een vonkje misschien, maar het leeft. Het tikt zachtjes, zoals de klok die op de achtergrond de tijd markeert. Het is de wil om te blijven bestaan, om niet toe te geven aan het stille wegdrijven.

In die kleine momenten van bewustzijn, als de ogen gesloten zijn maar de geest helder wordt, is er een besef. De zon zal opkomen. De nacht is lang, de slaap is zwaar, maar het ontwaken is niet uitgesloten. Herstel komt nooit als een golf die je overspoelt, maar als het ontluiken van de lente na een lange winter. Stilletjes en zonder haast. Er is geen haast.

De wereld buiten wacht. De luchten zullen weer helder zijn, de wind zal weer je huid beroeren, en de zware sluiers die nu je bestaan bedekken, zullen optrekken. Niet plotseling, maar langzaam. Zoals een droom die langzaam oplost in de werkelijkheid, zoals de eerste zonnestralen die door het dichte gebladerte breken.

Je lichaam zal opnieuw leren bewegen, eerst aarzelend, dan met meer vertrouwen. De bergen worden heuvels, de heuvels worden vlaktes. En ergens, als je het niet verwacht, zul je merken dat je weer kunt ademen zonder moeite. Dat het licht van de dag je niet meer verblindt, maar omarmt.

Herstel is geen sprint, het is een reis. Soms zijn de stappen klein, nauwelijks merkbaar, maar ze zijn er. En die vlam, dat vonkje, dat ooit zo klein leek, brandt nog altijd. Het is sterker dan de donkerste nacht, dieper dan de zwaarste slaap.

Er is hoop, zelfs wanneer je haar nauwelijks durft te voelen. Want de stilte die nu heerst, is de stilte voor de dageraad.

Helder

zo helder en nieuw
schittert de zon
in een stralende gloed
nodigt tot dromen uit

de wereld ontwaakt
bloemen bloeien
wind jaagt door de bomen
in een lied van herinneringen

een glinsterend zicht
vol vreugde en licht
harten vinden
een belofte van opbouwen

laten we verlangen
in dit moment
als sterren die schijnen
verdwijnt de tijd

laten we liefhebben
in de schoonheid
van het ogenblik
op deze dag

De schittering van het nu

Zo helder en nieuw ontvouwt de dag zich, alsof hij voor het eerstgeboren wordt uit de handen van de eeuwigheid. De zon, zo stralend in haar gouden gloed, kust de horizon met tederheid, terwijl haar warme stralen het land wakker strelen. Alles lijkt te zingen, zelfs de stilte draagt een melodie die je in het diepst van je ziel raakt. Dromen dansen op de lucht, fluisterend hun geheimen aan wie ze wil horen. Het is een uitnodiging, een belofte dat alles wat begint, begint met licht.

De wereld, nog dromerig en loom, opent haar ogen. Het gras draagt parels van dauw, als edelstenen die wachten op de eerste aanraking van de ochtend. De bloemen, in al hun kleurenpracht, strekken zich uit naar het licht, terwijl de wind hun namen zingt in een oude, vertrouwde taal. Ze buigen zachtjes, wiegend in de adem van de aarde, en elk gebaar, elk zuchtje wind vertelt een verhaal van vergeten tijden. De bomen, diepgeworteld in de grond, fluisteren verhalen die ouder zijn dan wij, verhalen van groei, van verval, van hernieuwde kracht.

In dit alles, dit glinsterende zicht vol vreugde en licht, vinden onze harten een belofte. Een belofte dat er altijd iets te bouwen valt, zelfs te midden van het vergankelijke. We bouwen aan herinneringen, aan momenten die stiltes in onze ziel gegrift worden, zoals de zon haar warmte op onze huid schrijft. Hier, in het zachte licht van de ochtend, ontmoeten we iets tijdloos. Het is alsof de tijd zelf even stil blijft staan, betoverd door de pracht van dit ogenblik, en ons uitnodigt om mee te verdwalen in zijn oneindigheid.

Laat ons verlangen, niet naar morgen, maar naar dit moment, deze adem, deze seconde die zich uitstrekt als een eeuwigheid. Laten we de sterren zijn die in stilte stralen, wetende dat hun licht eeuwen geleden vertrok om vandaag hier te zijn. In hun glans verdwijnt de tijd, en wat overblijft, is enkel het nu. Het heden, met al zijn pracht, is genoeg. Het is alles.

Laten we liefhebben. Niet alleen elkaar, maar ook dit moment, deze dag die zich voor ons ontvouwt als een cadeau dat we voorzichtig mogen uitpakken. De schoonheid van het ogenblik is vergankelijk, zoals alle dingen dat zijn, maar juist daardoor des te kostbaarder. Elk moment, elke ademtocht, is een herinnering aan de vluchtigheid van het bestaan, en juist daarin schuilt de magie. Vandaag is een dag om te koesteren, om te omarmen, om onszelf volledig aan over te geven.

Zo wandelen we door de tijd, maar altijd in het nu. Vandaag, hier, in deze schittering van licht, in deze adem van de wind, vinden we de liefde die ons voortdrijft. Het is geen haast, geen vlucht, maar een zachte overgave aan de schoonheid van het leven zelf, in al zijn kwetsbaarheid en kracht. Laten we vandaag leven alsof het enige is wat ertoe doet, want misschien is dat precies wat het is.